

Familie, uden at den vil være ødelagt i Bund og Grund, og Staten vil være fuldstændig bankerot. Det vil være Følgen af at beskytte vor Neutralitet imod England. Den anden Side imod Tyskland har jeg allerede fremhævet, og jeg har søgt at vise, at Tyskland i Virkeligheden er vor allierede, saa længe vi opretholde vor Neutralitet, men gaa vi selv hen og bryde den, ja saa har Tyskland ingen Interesse af vor Selvstændighed, og hverken England eller Tyskland vil, naar Krigen er sluttet, gøre sig mindste Samvittighedsnag af at inkorporere enten hele Danmark eller Dele deraf — derom kan der ikke være Tvivl.

Det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) fremhævede, hvorledes man ogsaa fra Højres Side efterhaanden var kommen til Tanken om Neutralitet. Vi erindre, at ikke saa snart var Krigen i 1864 endt og den sørgelige Fred i Wien sluttet, før netop de Kræfter, de national-liberale, som havde været mest virksomme til at fremkalde og gennemføre den sørgelige Krig og dens Følger, var de første til at raabe paa, at nu skulde vi, efter at vi havde mistet en Trediedel af vort Landomraade, først rigtig til at ruste og befæste, og Tanken var den Gang Revanche-krigen. Det førte til, at vi i 1870 var lige paa et hængende Haar ved som Frankrigs allierede at komme i Krig med Tyskland igen. Det ærede Medlem fra Ringkøbing sagde, at naar det ikke skete, var det, fordi vi havde en besindig Regering. Jeg paastaar, at han tager fejl: Vi havde en meget letsindig Regering. Det var netop Regeringen, der gik i Spidsen for det Parti, der vilde have kastet os ind i Revanche-kamp, og der var kun en eneste Mand, der modsatte sig det, og det var vor afdøde Konge Christian IX. Han holdt igen, hvad han kunde, og saa kom Tilfældet ham og hele den besindige Del af Nationen til Hjælp, idet Frankrig led sit første Nederlag saa betids, at vi ikke fik Tid til at slutte os til, inden Nederlaget var der, og at Frankrig ikke fik Tid til at sende den Flaade og det Landgangskorps her op, som vi skulde være gaaede sammen med. Derved blev vi reddede fra den Kalamitet, der vilde være indtraadt den Gang: Vort Lands fuldstændige Erobring; thi var vi gaaede med den Gang, havde Tyskland naturligvis efter sine Sejrvindinger ikke ladet os ligge, som vi blev liggende. Det ærede Medlem viste, at det slog noget koldt Blod i det nationalliberale Parti, og at det bagefter var den

Konge, som det tidligere havde haanet, taknemmeligt for, at det ikke havde bragt vort Land i Urede.

Saa optog man en anden Taktik. Det hed ikke længer Revanche-krig, nu vilde man beholde sin „Handlefrihed.“ Det ledte til Provisorismen, og da den endelig havde spillet Fallit, sluttede Højre, Militærpartiet her i Landet, sig til Venstre i at kræve Neutraliteten opretholdt; men man fandt en Frase, som hed: at „forsvare Neutraliteten“, d. v. s. akkurat det samme som at beholde Handlefriheden. At „forsvare Neutraliteten“ vil jo blot sige det, at vi ville være neutrale saa længe, indtil vi se vort Snit til at kunne slutte os til en af Magterne for at kunne tage Del i Krigen og haabe at faa Fordele af den Magt, som vil sejre. Andet vil det jo slet ikke sige; thi ville vi være neutrale, blive vi ved at være neutrale, det hører der ingen Kunst til, det kunne vi let være, og de smaa Ting, der fordres til, at vi kunne opfylde vore Pligter som neutral Stat, vil vor militære Styrke altid være rigelig til.

Jeg gaar ud fra, at vi alle ønske at indrette vort Militærvæsen saaledes, at det, hvis den Ulykke skete, at man uden vor Skyld under Krig mellem andre Magter falder over os, bliver hele Folket, der tager Landet i Forsvar, og jeg udtalte sidste Gang, hvorledes jeg havde tænkt mig det. Men een Ting er jo klart: at for at vi skulle kunne kæmpe, maa vi i det mindste have en lille, homogent sammensat Hær — det kan der ikke være Tvivl om —, og vi maa have Værfter, Arsenaler og Dokker for vor Krigsflaade. Men den maa naturligvis ikke være i København, thi det kan ikke nytte, at vi fortælle, at naar vi nedlægge Landbefæstningen, saa er København en aaben By, og saa er hele Søbefæstningen kun til for at forsvare Krigshavnen; thi det er der ingen, der tror paa. Der er ingen, der tror paa det, saa længe Landbefæstningen ligger der, saa den maa vi i alt Fald straks rive ned. Men en saa udstrakt Søbefæstning, som der her er Tale om, vil naturligvis ikke kunne fri Staden for Bombardement, thi for den Magt, som vil os til Livs, gælder det først og fremmest om at bombardere det mest udsatte Punkt, nemlig alt, hvad der hører til Krigshavnen. Er den først ødelagt, har Flaaden jo ikke megen Værdi. Og hvis Fæstningen overrumples, som den naturligvis bliver i det Øjeblik, Tyskland ønsker at have den eller ser nogen Grund til at sætte sig i Besiddelse af den, saa beholde de den. Hvis vi